

L'AFGANISTAN MÉS ENLLÀ DELS TALIBANS

La primera vegada que vaig fer una conferència a Mataró sobre la situació de les dones a l'Afganistan va ser a començament del 2001, quan els talibans encara estaven al poder i havien condemnat les dones afganeses a un ostracisme total. Les dones a l'Afganistan no podien estudiar, ni rebre assistència mèdica, ni treballar fora de casa, i havien de cobrir-se amb el burca de cap a peus.

Des de llavors crec que la pregunta que m'han fet més sovint sobre les dones a l'Afganistan és si continuen portant el burca, ara que els talibans ja no estan al poder. La resposta és senzilla: sí. Però mai he trobat una dona a l'Afganistan que em digui que el burca és per a ella un problema, durant els set anys que he treballat en aquest país asiàtic com a periodista.

Com més he conegut la realitat de les afganeses, més convençuda estic que les restriccions que van imposar els talibans a les dones, i que tant van escandalitzar Occident i a mi mateixa en un primer moment, eren una pura anècdota si les comparem amb el drama que les afganeses viuen cada dia a casa seva, de portes endins. La violència contra elles comença a la mateixa família i és endèmica, independentment que els talibans estiguin o no al poder.

Nenes que són donades en matrimoni per diners a vells que els quadrupliquen l'edat i acaben amb la vagina esquinçada després de la primera relació sexual. Adolescents que s'enduen un ensurt de mort quan tenen la primera menstruació perquè ningú no els ha explicat que sagnaran. Núvies a punt d'esclatar a plorar el dia de l'enllaç perquè se'ls obliga a casar-se amb un home que no desitgen i que no havien vist mai abans.

Noies que s'immolen a l'estil bonze perquè ja no poden aguantar més els abusos a casa, altres que s'intenten cremar per dins ingerint mata-rates per posar punt final a la seva vida, i dones que tenen formació universitària i una carrera professional meteòrica però que estan condemnades a viure amb un marit que no estimen perquè, si se'n divorcien, perdrien els fills. La legislació afganesa en dóna la custòdia al pare. Aquests són només alguns exemples de la realitat actual de les dones afganeses.

La societat afganesa és profundament conservadora, masclista i religiosa, i és impossible canviar aquesta realitat en qüestió d'anys. Cal que transcorrin generacions, de la mateixa manera que a Occident van haver de passar segles per implantar canvis socials. Malgrat tot, sí que és responsabilitat de la comunitat internacional haver promogut la cultura de la impunitat a l'Afganistan en aliar-se amb personatges de passat tèrbol, alguns acusats de crims de guerra, i en catapultar-los al poder; arran d'això, el respecte dels drets humans al país és una quimera, i més encara els de les dones. Sense justícia, són impossibles la pau i el canvi social.

Donar l'esquena a les dones afganeses ara és el pitjor que podríem fer. Per això és tan important que municipis com Mataró es continuïn interessant per la seva situació, malgrat que els talibans ja no estiguin al poder i l'Afganistan ja no sigui notícia als mitjans de comunicació.

Mònica Bernabé

Corresponsal a l'Afganistan durant set anys i presidenta de

l'Associació per als Drets Humans a l'Afganistan (ASDHA)